

Lovforslag nr. L 3. Fremsat den 7. november 1979 af Glistrup (FP) og Voigt (FP)

Forslag

til

Lov om at spare én nationalbankdirektør

I lov nr. 116 af 7. april 1936 om Danmarks Nationalbank, som senest ændret ved lov nr. 67 af 15. marts 1967, ændres i § 6 tallet »3« til: »2«.

Bemærkninger til lovforslaget

For første gang i 16 år blev der i efteråret 1979 ledighed på en af de tre direktionsposter, som findes i Nationalbanken i henhold til Nationalbanklovens § 6, idet den 64-årige direktør Frede Sunesen gik på pension fra 1. januar 1980, mens Erik Hoffmeyer og Svend Andersen fortsatte.

Der er herefter naturlig baggrund for at overveje, om det kan være rigtigt at fortsætte med tre direktører, eller om man skal benytte lejligheden til at nedsætte direktørtallet til 2, så man med andre ord ikke foretager nogen nybesættelse, men blot lader de to hidtidige direktører fortsætte.

Det foreliggende lovforslag går ind for denne mulighed.

Med den økonomiske situation, Danmark befinder sig i, er det overmåde vigtigt, at der udvises den yderste sparsommelighed med offentlige udgifter. I ganske særlig grad gælder dette, når der er tale om at anvende arbejdskraft til noget i sig selv så uproduktivt og goldt som papiradministration. Vejen frem er selvfølgelig dels, at man begynder med at nedsætte antallet af administratorstillinger fra toppen, og dels, at man gør det på så human en måde som muligt – altså som her ved naturlig afgang.

Sagligt er forholdet det, at Danmarks Nationalbank langtfra har så store arbejdsopgaver eller så central placering i samfundsbilledet som tidligere.

For det første medfører den igangværende liberalisering af de internationale betalinger, at valutarestriktioner osv. er ved at svinde bort, og at der i det hele taget bliver brug for mindre og mindre kontrol.

For det andet er der vedrørende den økonomiske politik i stigende grad sket en udbygning, så denne tilrettelægges ved langt mere indgående indgreb fra folketingets side. Nationalbankens relative rolle formindskes herved. Dette har jo ført til, at der andetsteds gennem årene er oprettet en lang række nye stillinger, efterhånden som for eksempel arbejdsministeriet, økonomiministeriet, monopoltilsyn osv. har fået stadigt større beføjelser. Modsvaret er selvsagt, at der på de gamle

politisk-økonomiske områder – såsom Nationalbanken – sker en indskrænkning.

For det tredje er der efterhånden dukket mangfoldige politisk-økonomiske organer op. Det gælder både i national og international sammenhæng. Eksempelvis kan nævnes den økonomiske vismandsordning og de forskellige organer i forbindelse med EMS, EF, OECD, Verdensbanken osv.

Naturligvis er det begrænset, hvad der vindes ved at nedsætte Nationalbankens medarbejderstab med én direktør, men en ændring i den lovregel, at der skal være tre direktører, vil åbne sluserne for, at man derefter på det ulovbundne område, der drejer sig om Nationalbankens øvrige medarbejdere, kan følge linien op og foretage nedsættelser af medarbejdertallet i vidt omfang. Indtrykket af Nationalbankens virke er nemlig, at man ikke har fulgt med i den mandskabsbesparelse, som må være den naturlige følge af indskrænkningen af arbejdsopgaverne, tidens almindelige rationaliseringstendens og EDB-systemers fremmarch. Det er særdeles naturligt, at Nationalbanken – der skal vogte over vor pengepolitik – går forrest med de besparelser på anvendelsen af arbejdskraften til administrative formål, som er hovedmidlet til, at Danmark genvinder den økonomiske styrke, som er nødvendig for, at vi kan blive af med valutaunderskud, arbejdsløshed, højrente osv.

Nationalbankens såkaldte selvstændighed over for statsmagten bliver ikke mindre, fordi den af staten udnævnte formand for direktionen bliver 50 pct. af denne i stedet for som nu en tredjedel.

Fremskridtspartiets medlem af Nationalbankens repræsentantskab (Glistrup) har i rette tid og på rette sted fremhævet det anbefalelsesværdige i at indskrænke antallet af direktører. Desværre kom sagen først frem så sent (den 31. maj 1978), at det var praktisk umuligt at få den folketingsbehandlet i samlingen 1978–79, og på grund af folketingsvalget den 23. oktober 1979 kan den nu først behandles i november 1979. I mellemtiden har Nationalbanken ansat den 45-årige Ole Thomasen som ny direktør i Sunesens sted. Efter fremskridtspartiets mening bør man skaffe sig af med ham igen, før

han har indarbejdet sig, men selvfølgelig vil det være bedre end ingenting, hvis nærværende forslag

blev vedtaget med ikrafttrædelsesdato ved næstfølgende vakance i Nationalbankens direktion.